

Zimbrul și vulpea

Vasile Alecsandri

Pe-o pajiște întinsă, cu flori îmbelșugată,
Păștea Zimbrul voios,
Când pe furiș, prin iarbă, o vulpe tupilată
I s-arată și-i zise cu glas foarte duios:
„O! Zimbrule puternic! o mult slăvite Doamne!
Se poate-a ta mărire să pască pe câmpii,
Supusă, ca noi proștii, la ploile de toamne,
La vânt, la ger, la muște, l-a iernii vijelii?
Au nu gândește oare că-n vremile trecute
S-au prefăcut în Zimbru un falnic Dumnezeu
Că soarele s-ar pierde pe căi necunoscute
De n-ar domni un Zimbru în zodiacul său?
Ah! scumpul meu prietin! dă-mi voie a te duce
Într-un palat de cinste în care neîncetat
Chiar eu cu-a mele labe de hrană-ți voi aduce,
Și te-oi feri de dușmani cu-al meu protectorat.”
„Ei! te cunosc, șireată!
Răspunse Zimbrul meu.
Ai râs și tu o în viață o cioară îngâmfată
Și de atunci, sărmano, tot caș visezi mereu!”